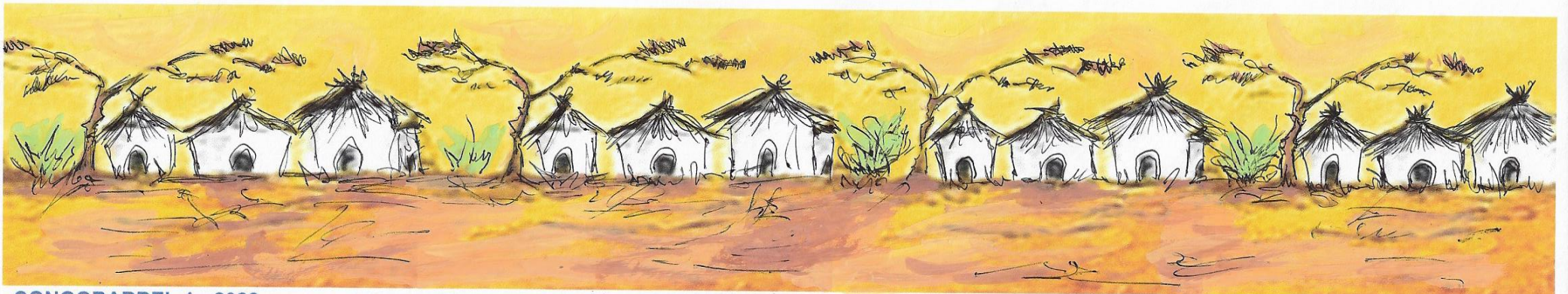
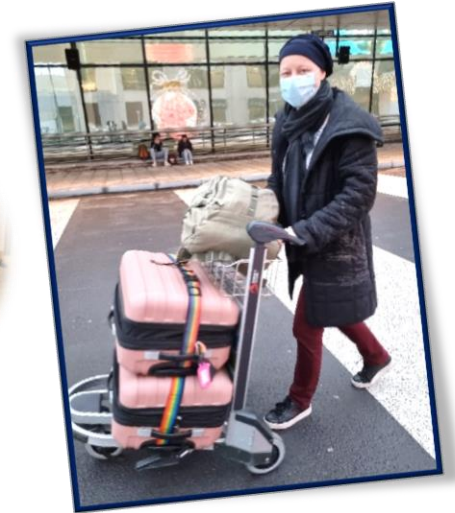

Een SPECIAALKE

ECHT een "speciaalke"

- speciale wensen
- speciale gebeurtenissen
- speciale gevoelens
- speciale beloften
- speciale liefde

Op 16 december 2021 bracht Linde mij naar Zaventem (*dat doet ze al jaren lang, héél trouw*).

Zij had juist een zware kankerbehandeling achter de rug ...maar wie ze kent weet goed "welke vechter" zij is ... zij is op dit moment kankervrij...**JOEPIE !**

Aangekomen in Kinshasa werd ik onmiddellijk ondergedompeld in een plezant, mysterieus gedoe ... ik kreeg geen programma, geen antwoord op mijn vele vragen en geen uitnodiging.

Nochtans werd alles klaar gemaakt om zo vlug mogelijk naar Popo te reizen.

Op 26 december 2021 werd ik een "feestvarken". Aangekomen in Popo kreeg ik een officiële **UITNODIGING**, opgemaakt door de Congregatie ten voordele van 3 medezussen die "eeuwige geloften" zouden doen, van "2 zilveren jubilarissen" en heel verrast kon ik lezen dat er ook verwittigd werd rond een

"JUBILE D'OR de sr Lieve VAN WIJMEERSCH.

Inderdaad op 28 augustus 1971 deed ik mijn eerste kloostergeloften.

In België had ik bekomen dat dit niet gevierd werd ... in CONGO was alles geklikt en geklonken buiten mijn aanwezigheid en kon ik niks anders dan terecht **“VAN HARTE EEN DANKBARE, GELUKKIGE NON”** te zijn. Natuurlijk had Lieve Leenknecht vanuit België den boel op gang getrokken. Dank zij de financiële hulp van goeie weldoeners kon zij mij een **UNIEK GESCHENK** aanbieden:

de aanwezigheid van mijn geliefde tweeling Kanku en Mbuyi uit Kananga. Samen met de algemene verantwoordelijke, de vicaris en een plaatselijke overste van de Congregatie waarvan ik de begeleiding verzekerde tussen van 2011 tot 2020, mochten zij deelnemen aan het Jubileumfeest in Popo.

Ook de familie van ya Pol Kayolo, mijn overleden levensvriendin was uitgenodigd.

Het kon niet op ... Twee dagen later waren het mijn gemeenschap (waarvan Lieve Leenknecht de verantwoordelijke is), de weeskinderen, de werkmensen en al de zusters en de priesters uit Popo die hun **VREUGDE en DANKBAARHEID** uitdrukten.

Op vrijdag 18 januari zetten de « oudleerlingen uit Kinshasa » die zich reeds jaren verenigden in een VZW ASALPO, mij in de bloemen.

VERRAST om zoveel **ATTENTIES** en **LIEFDE** durf ik zeggen :

« Diep bewust van het specifieke van mijn levenskeuze, geloof ik nog altijd sterk dat alleen de evangelische waarden onze wereld kunnen ombuigen naar **GOEDHEID, GELIJKWAARDIGHEID en LIEFDE**.

Deze Godsdroom hoop ik, in de volgende jaren, nog gestalte te kunnen geven midden mijn medezussen en onze weeskinderen in Popo ... zelfs met een moe en verzwakt lichaam ».

GEMEEND durf ik, op dit moment, mijn **DANKBAARHEID** en **VREUGDE** uitjubelen en uitdansen ...

Jammer dat dit niet gehoord kan worden tot in België, tot in Vlaanderen, tot in Brakel, tot in Maleisië ... tot daar waar familie, vrienden, medezussen, burens, kennissen, weldoeners (zonder de Popovrienden te vergeten) het zouden kunnen horen en voelen...

Op dit moment gaat het voor mij om diepe **VERBONDENHEID** over grenzen heen ... alle momenten waarop ik verbondenheid voel zijn zinvol en maken gelukkig

Jullie zijn allemaal BEDANKT om alles uit de voorbije 50 jaar !

feestvreugde kreeg ik een héél pijnlijk verwerken.

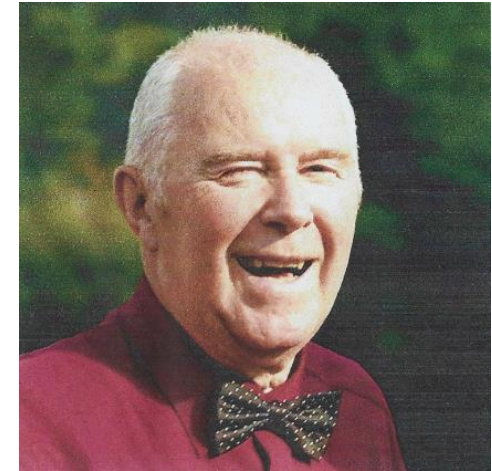
Op 12 januari 2022 stierf mijn schoonbroer aan een vliegende, ongeneeslijke kanker.

Midden de
gebeuren te

Op woensdag, 15 december van 't voorbije jaar
 amper een goeie maand geleden
 waren wij **SAMEN** voor een afscheidsgroet
 wat wij bij 't eind van mijn verlof steeds deden.

En op mijn wens « Hou jullie sterk en goed »
 antwoordde mijn zus toch fel bezorgd
 hoe « **MOE** » mijn schoonbroer zich soms voelde.

Zijn diepe ogen getuigden spraakloos mee
 wel zonder drama en zonder klagen
 maar **MOE**, echt **MOE** keek hij mij na ...
 ik durfde hem geen uitleg vragen

Zijn warme blik verklapte ons toen reeds
 dat zijn luciede geest de ziekte van zijn lijf begreep
 zijn leven getekend in zijn mannelijk gezicht
 zei ons « Het is echt zinvol en heel mooi geweest »
 en onbewust verlangde hij naar eeuwigheid en feller LICHT !

Mijn schoonbroer
 Zijn wij je nu voor altijd kwijt ?

OH NEEN ...
 je ogen zijn voor ons potdicht
 maar niet je **KIJKEN** en je brede **LACH**

je lippen zijn nu strak en stijf
 maar niet je goedgekozen **WOORDEN**
 en zeker niet je straffe **MOPPEN**

je armen en je handen zijn ijskoud
 maar niet je **KNUFFELS**
 en je deugddoende **SCHOUDERKLOPPEN**

je adem is gestopt
 maar niet je **SPREKEN**
 en zeker niet je duidelijke **MENING en GEDACHT**

je lijf werd uitgebrand tot stof
 maar zeker niet **JE LIEFDE**
 al wat je bent en blijft
 voor hen die jou voor altijd dolgraag zien
 heb jij bij hen gelaten.
Diep DANKBAAR wordt nu ons verdriet.

Je vrouw, je dochter en haar man
 je kleinzoon, jouw familie en je vrienden
 zal jij, **mijn schoonbroer**,
 met grenzeloze **LIEFDE** verder dragen
 in deze ongelooflijk' harde tijd
FERNAND, hij houdt ons vast zonder te dralen
 hopen dat ons verdriet en leed verdwijnt.

BEDANKT, mijn schoonbroer
 om alles wat ik je ooit mocht vragen
 je was een man van woord, van daad en van warm bloed
niks was voor jou té moeilijk in gezonde dagen.

Ver in de brousse van zwart Afrika
 bundel ik herinneringen tot een blok van « dankbaar goud »
 het duwt de muren en de deuren van de aula open
 met al die daar aanwezig zijn zeg ik héél luid « **wij houden nog van jou !** »

Mijn sterke wil en HOOP
 om jou mee te begraven

breekt los
 vliegt over wolken, landen en veel menselijke grenzen
 zweeft nu echt binnen in de ruimte
 waar ze jou bezingen, bedanken en naar 't kerkhof dragen
IK BEN ERBIJ
 bewust en voelbaar geef ik jou aan **GOD**.

DRAAG ZORG VAN ONS DAAR IN DE EEUWIGHEID.
 Je schoonzus Lieve

In dezelfde januarimaand kregen wij SPECIAAL BEZOEK

In januari kregen wij onverwachts bezoek van "Guillaume en Charly" twee jonge, franse globetrotters. Reeds 15 maanden trekken zij met "de fiets" doorheen Europa en Afrika. Een 15-tal landen doortrokken zij: van Frankrijk over Monaco, Spanje de Magreblanden, Egypte, Soudan, Ethiopie, Kenya, Tanzania, Zambie, Angola en Congo

Een 90-tal kilometers van bij ons trokken zij de grens van Angola over. Zij volgen nooit een hoofdweg en doorheen de savanne en het bos, langs ongekende, broussewegeltjes belandden zij bij ons. Zij zouden slechts overnachten en 's anderendaags verder trekken. Zij hadden geen tijd te verliezen. Nog een 8-tal dagen mochten zij genieten van de wondermooie natuur. Bij ons bleven zij drie dagen hangen ... ze zijn op tocht zonder geld, zonder eten, zonder kennis van het land of de streek, zonder zekerheid ergens te kunnen overnachten ... Wij stelden geen vragen en dat beviel hen enorm.

Wat wij konden opvissen uit hun contacten:

- Zij zijn klaar om de wereldorde te veranderen, of dat nu realistisch of idealistisch klinkt. Zij doen niet meer mee aan wat de Franse maatschappij hen vandaag aanbiedt. Zij zoeken een leven zonder grenzen, zonder regels, zonder politiek.
 - Liefde maakt hen blij, maar zij verlangen naar autonomie met smaak voor de eenzaamheid en de vrijheid.
 - Zij verlieten de school, maar blijven fans van goeie leraren en minder van het Nationaal Onderwijs.
 - Zij geloven niet meer in de democratie van Europa en steunen de onthouding bij de verkiezingen
- Over hun familie lieten zij niks los. Knoopten wel een sympathieke en gevoelige band met onze kinderen.

Eén van de twee fietsen was volledig kapot. Zij kochten een prauw en hoopten zelf te bagadderen tot in Bandundu. Daar zouden ze de fiets laten herstellen de prauw verkopen en per fiets naar Kinshasa trekken nog voor 30 januari.

Ondertussen lieten zij weten dat Charly zijn telefoon (en de fotos) liet vallen in de Kwilurivier en dat zij tijdig in Kinshasa aankwamen.

Zij vatten per fiets de terugreis aan naar Frankrijk.

(Tot hier het eerste deel van de eerste Congobabbel uit 2022)

Van harte,

Met GODS milde zegen !!

LWW